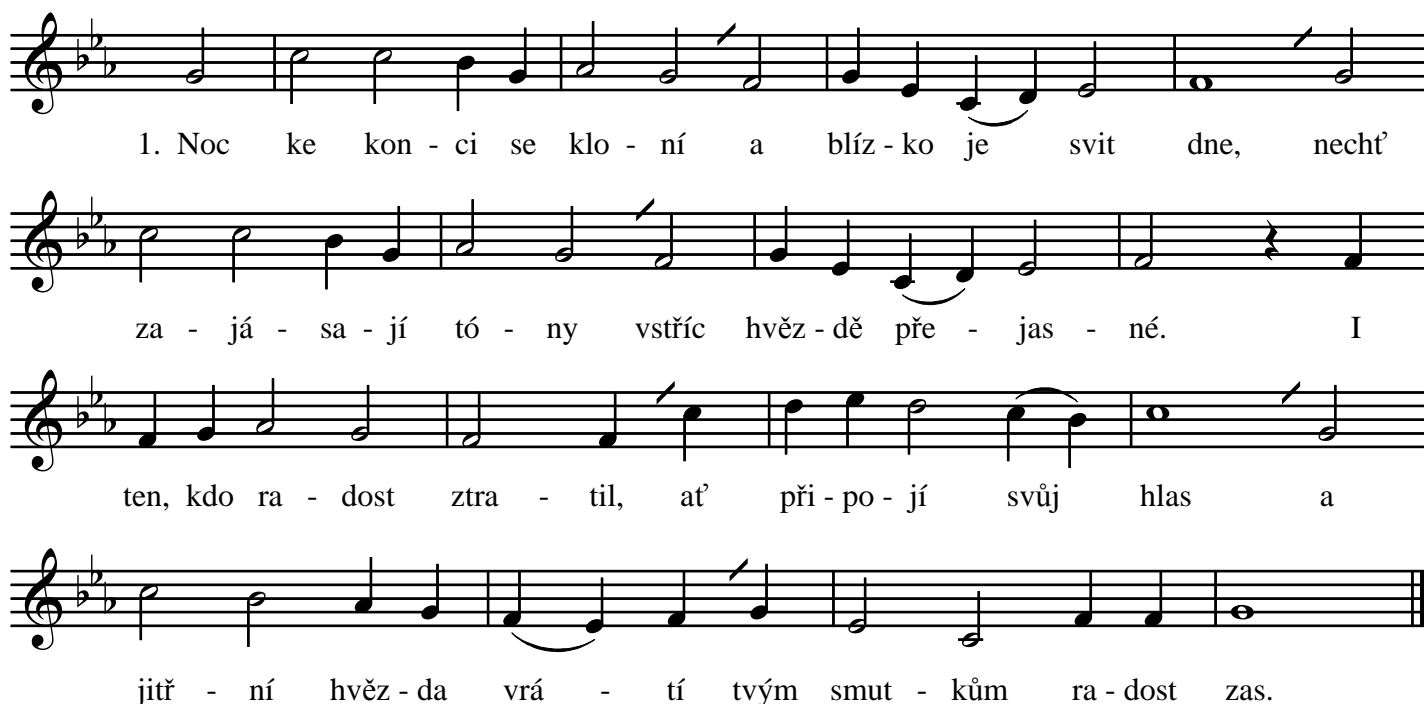

PÍSEŇ 0177

Noc ke konci se kloní

Johannes Petzold 1939

1. Noc ke kon - ci se klo - ní a blíz - ko je svit dne, necht'
za - já - sa - jí tó - ny vstříc hvěz - dě pře - jas - né. I
ten, kdo ra - dost ztra - til, ať při - po - jí svůj hlas a
jitř - ní hvěz - da vrá - tí tvým smut - kům ra - dost zas.

2. Ten, jemuž všechno slouží, se služebníkem stal,
by zjevil lásku Boží a dluh náš odepsal.
Ten, koho vina víže, ať znovu povstane,
vždyť Ježíš ruku z kříže podává k záchraně.
3. Už stíny ustupují, dejme se světlem vést,
kde v chudé skalní sluji Bůh naším hostem jest.
S ním jako dítě přišel a smlouvu obnovil,
když ve vině a pýše jsme ztratili svůj cíl.
4. Noc tmavá ještě halí nejeden lidský žal.
Pojď s námi Boha chválit, kdo stál jsi opodál.
Ozářen Božím světlem unikneš temnotě
a nalezněš svůj Betlém i spásu v životě.
5. Bůh v temnotách je skrytý, a přec je prozářil,
když nechtěl odsouditi, ač svět tak vzpurný byl.
Syn Boží u tvých dveří už stojí, tiše zve.
Kdo duši svou mu svěťí, živ navždy zůstane.

Jochen Klepper 1938, M.Heryán/2014